

Sietők

Matusek úr gondosan bezárta az ajtót, zsebre vágta a kulcsot, miközben jobb kezének mutatójára már a liftgombon volt, már megint késésben vagyok, gondolta, mire a tizedikről lejutok, az legalább másfél perc, aztán szedhetem a lábamat rendesen, és hálás lehetek, ha ezek a felhők nem azért tolakodtak a város fölé, hogy itt szabaduljanak meg minden egyes cseppjüktől. Végre megjött a lift, odabenn furcsa virágillat fogadta, ami, valljuk be, azért mégse jellemző a panelházak rozoga, öreg felvonóira, inkább az összekarcolt falak, meg a színes, felragasztott hirdetések, amelyekből a lakos, ha nem akarja is megtudhatja, mekkora kedvezményekkel van tele a környék, főleg, ha költözni akar a házból vagy a világból, de ha maradna mégis, virágot és pizzát okvetlenül megéri telefonon rendelnie.

A lift nagyot zökkent a földszinten, és Matusek úr akkora lépéssel hagyta maga mögött a fülkét, mintha ez a mozdulat egészen a célig juttatná el. Ha a teste nem is, a gondolatai már régen megérkeztek a kiállítóterembe, erősen reménykedett, hogy a megnyitók általában nem kezdődnek pontosan, egyrészt mert maguk a látogatók sem toppannak be időre, másrészt mindenki szeret előbb hozzászokni a légkörhöz, igényt tartanak rá, hogy mielőtt felületesen végigfuttatnák pillantásukat a festményeken, egymást alaposan megnézhessék.

Arról nem is beszélve, hogy ő nyitja meg a kiállítást, így nélküle bajosan lennének felvilágosulva a tisztelt látogatók a Sallay-féle tájképek zsenialitásáról. Matusek úr egy hirtelen sugallatnak engedelmeskedve a zsebébe nyúlt, hogy megbizonyosodjon afelől, nem felejtette otthon az előzőleg gondosan kinyomtatott szöveget. Dehogynem.

Már lépett is vissza, miközben megfordult a fejében, hogy most már nem lesz szerencséje, most már biztosan nem lesz szerencséje, aztán megnyugtatta magát, hogyan ugyan, mikor volt neki szerencséje egyáltalán, tehát semmi rosszindulatú változás nem várható unalmas, egyhangú életében. Persze a lift a tizediken állt, az ötvenes éveinek elején járó férfi idegesen zongorázott az ujjával a levegőben, na mi van már, mit tetszenek ott vacakolni annyit, amikor én úgy be vagyok indulva, hogy azt még Sallay se tudná lefesteni, pedig van neki egy Sietők című képe, amit a szervező az elmosódott, vízszintes ecsetvonalak miatt a tájképek közé sorolt, míg a fiatal művész nem tiltakozott, csak vigyorgott kifelé a bajusza és a szakála közötti résen, mint aki éppen egy pszichológiai kísérletsorozat kellős közepén van, és az eredmények pontosan úgy alakulnak, mint ahogy ő azt előre megjósolta.

Még mindig nem jött a lift, amin erősen csodálkozott, hiszen a tízediken ő lakik, a szomszédasszonya pedig éppen a horvát tengerparton teszi közszemlére bájait. Arra gondolt, hogy sűrgetőn kocogtatni kellene a liftakna drótos oldalán, ami egy erős jelzésnek számít a felvonó túl hosszú időre történő privatizálásának esetén, aztán inkább mégis a mobiltelefon után nyúlt, hogy késését időben jelezze a rendezvény szervezője felé.

A szám foglaltat jelzett, Matusek úr pedig idegesen lengette a karját, majd megszámolta az ujjait (épp öt volt mindegyik kezén), belesett a liftaknába, próbált hangosan és türelmetlenül hümmögni, miközben a frissen vágott körmeit ellenőrizte, elég szimmetrikusra sikerült-e a tegnapi munkája, és a körömházra lassan ismét ránövő bőrt mekkora eséllyel lehet vézésmentesen eltávolítania másnap reggel.

Matusek úr precíz ember volt. A kis dolgoknak is felhőtlenül tudott örülni. Most például egy ilyen pici örömhullámmal ajándékozta meg a tudat, hogy végre szabad a lift. Jött is lefelé, mint a másnapos csiga, nyomult is felfelé, mint a bérből és fizetésből élő emberek életszínvonala, végre meg is érkezett, mint az amerikai elnök Dallasba.

Matusek úr a lakás ajtaját tárva-nyitva találta.

A reakciója meglehetősen sablonos volt: szeme kiguvadt, szája kiszáradt, a szívéhez kapott, hogy kihúzhassa bordái közül azt a kötőtűt, amit az imént döftek oda. A lépcsőhöz rohant, de senkit sem látott se fel, se pedig lefelé eltávozni. Fülelt is, ám hiába. Surranó léptek, futó lábak dobogása bizony nem verte fel a lépcsőház csendjét.

Talán bent lehet az illető, gondolta Matusek úr, és a szívverése még jobban felgyorsult, ugyanis semmi kedve sem volt egy nála erősebb emberrel (hát még többel) birokra kelni, ám az a gondolat, hogy éppen most rabolják ki, és ő még tehet valamit ellene, emberfeletti elszántságot kölcsönzött neki.

Lábujjhegyen, gondosan ügyelve arra, hogy még véletlenül se csapjon semmi zajt, végigjárta a lakás minden helyiségét. Aztán az ajtóhoz rohant, gondosan bezárta, és most már alaposan, a szekrénybe, az ágyneműtartóba, az ágy alá is bepillantva még egyszer ellenőrzött mindent.

Senkit, semmit nem talált.

A dermesztő csendbe belecsilingelő mobiltelefon zenéjére úgy ugrott fel, mint akit vipera mart meg. Nem csoda, ha izgalmában rossz gombra tévedt az ujjja. A kiállítás helyszínéről hívták. Visszahívta a rendezőt, de a vonal foglaltat jelzett.

Matusek úr precíz ember volt. A kis dolgoknak is felhőtlenül tudott örülni.

Most például örült, hogy csak vaklárma volt az egész. Bár abban biztos volt, hogy az ajtót kulcsra zárta, és a biztonsági zárat szintén megforgatta, nem volt ideje a rejtély megoldásán törni a fejét. Még egyszer végigjárta a lakást, még a hűtőgépbe is benézett, hátha, aztán gondosan bezárta az ajtót, ellenőrizte, még egyszer ellenőrizte, de bizony a bezárt ajtó legszembetűnőbb és legmegnyugtatóbb tulajdonsága, hogy zárva van. Most is így volt.

Még a liftben hívott egy taxit, majd a szervezőt próbálta elérni, ám a vonal foglalt volt. Míg a kocsira várt, eltöprengett a dolgok felett. Aztán a zsebébe nyúlt, és... A papírról megint megfeledkezett!

Rohant vissza, és tőle eddig szokatlan erősségű káromkodásokat engedett meg magának, amiket alaphelyzetben nem tartott túl elegánsnak, még egy trágárságot elburjánozni engedő, nemtörődő korban sem, ám de most ez inkább hasonlított vészhelyzethez. Amikor a lift megint a tízediken vesztegelt, és esze ágában volt lefelé indulni, Matusek úr nekiugrott a lépcsőháznak, és úgy szedte kettesével a lépcsőket, mintha egy elefántcsorda üldözné. Nem volt már éppen fiatal, az a néhány plusz kiló sem segítette hozzá abbéli elhatározásában, hogy minél hamarabb a tízediken találja magát, de összeszedte minden erejét. Kiguvadt szemmel, lélegzet után kapkodva, remegő combokkal tette meg az utolsó lépéseket.

A lift üres volt, a lakása tárva-nyitva, körös-körül fojtó, pattogó, fülsértő csend.

– Van itt valaki? – préselte ki magából a szavakat. – Van itt valaki? A francba! Halló!

Mint egy tébolyult, tépte fel egymás után az ajtókat, bekiabált még a mikrosütőbe, a vécékagylóba, a hajszárítóba is: egy lélek nem sok, annyi sem bújt meg az imént még duplán kulcsra zárt lakásában.

Megcsörrent a telefonja, de akkora lendülettel kapta ki a zsebéből, hogy az egyenesen a nappali szoba ablaka alatt kornyadozó cserepes virágok közé zuhant, és elhallgatott. Visszahívta a számot. Foglalt volt.

Megcsörrent megint, ezúttal a taxisofőr szerette volna tudni, hogy várjon-e, vagy mi lesz. Elküldte a taxit, kilépett az erkélyre és cigarettára gyújtott. Annyira ideges volt, hogy két-három szívás után elnyomta a dohányrudat, és betámolygott a lakásba. A zárat hiába vizsgálta, azon ugyan erőszakos behatolásnak, fessegetésnek, karcolásnak nyoma sem volt. Felhívta a barátját.

– Értekezleten vagyok, majd nyolc után visszahívlak, ha sürgős.

– Jó – ennyit bírt kipréselni magából Matusek úr, majd a fürdőszobába szédelgett, és hideg vízzel alaposan megmosakodott.

Aztán a tükörbe nézett, és csak bámult, bámult, farkasszemet nézett magával hosszasan.

– Valami megváltozott a nappaliban!

Most, hogy tudatosította, nem kellett sokat keresgélnie, mi az, ami nem illik a képbe. A szekrény tetején egy festmény feküdt.

Óvatosan leemelte. Jól ismerte a művet. A megnyitó beszédében egy külön bekezdést szentelt neki. Vízszintesen elmosódott sávok: okker, narancs, vörös, és a legpimaszabb kék, amit

valaha is keverték.

Sallay temetésén kevesen voltak, valószínűleg a rossz időjárás miatt. Utolsó kiállítására már nem tudott eljönni, alkotás közben érte a halál.